

Forfatter: Skrøder, August Ludvig

Titel: BREV TIL: Holm, Harald Emil Larsenius FRA: Skrøder, August Ludvig (1869-04-18)

Citation: Skrøder, August Ludvig: "BREV TIL: Holm, Harald Emil Larsenius FRA: Skrøder, August Ludvig (1869-04-18)", i *Ungdomsbreve 1868-70 mellem Harald Holm og August Skrøder*, C. C. Petersens Bogtrykkeri, s. 178. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991772-000-shoot-L0019917720000032.pdf> (tilgået 11. juli 2024)

Anvendt udgave: Ungdomsbreve 1868-70 mellem Harald Holm og August Skrøder

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nørager, d. 18. April.

Kære Ven.

Forhåbentlig er Du formildet, så jeg behøver vel hverken at gå angrebs- eller forsvarsmæssig til Værks, men kan vel lunte jævnt udad Landevejen. Det var Mødet i Torsdags Du skulde vide Noget om. Det blev holdt på Ubberupgården et Par Mil herfra og både der og Dagen før på Sygehjemmet ved Lysten talte både Rørdam og Hoff, flinke Folk begge 2, og skønt af samme Anskuelse i Hovedsagen dog vidt forskellige. Rørdam er klar, oplysende, taler jævnt og forståeligt for Menigmand og virker især gennem Forkyndelsen; Hoff er mere åndfuld, har større personlig Erfaring, tiltaler mest Personligheden. Man har mere Glæde af at tale med ham end med Rørdam, thi Rørdam prædiker altid, så man ikke selv rigtig kan komme til Orde, medens Hoff tålmodig sidder og hører på Alt, hvad man har at sige. Som Selskabsmand er Rørdam størst, som Menneske Hoff. Rørdams Plads er på en Talerstol, selv om der som forleden i Grevens Stue ikke er mer end 2 andre tilstede, er det som om han talte til en Forsamling, Hoff hos den, s. 179der behøver Trøst. Efter denne korte Karakteristik kan Du nok begribe, hvem jeg har størst Tillid til, men det er derfor langt fra, at jeg kaster Vrag på Rørdam. Jeg skylder ham meget. Rørdam er begejstret over R. Nielsen, fordi han hylder hans Standpunkt, Hoff gør jo også det, men kan dog ikke rigtig med ham, fordi han har Mistillid til hans Personlighed. Betegnende for deres Standpunkt er også deres Prædikener. Den ene Dag talte R. om det Sted i Gaiaerbrevet: Brødre, dersom et Menneske bliver overilet ved noget Fald, da hjælper en sådan tilrette, I Åndelige, i Sagtmodigheds Ånd, og Dagen efter om den hellige, almindelige Kirke. Det er den almindelige Menighed, han betoner, og Grundvolden derfor, og da navnlig den deraf følgende Fordragelighed. Han talte således i Torsdags om Grunden til den store Splid i Kirken, som kom af, at Menneskene ikke vilde nøjes med det Kendemærke; Vorherre havde på sine Får, men vilde selv lægge Andet til, Katholikerne Bispeordet, Protestanterne de Skriftkloges Fortolkninger o.s.v. Hoff talte derimod Onsdag om Kristi Kors og at finde sin Plads derunder, om Torsdagen om Gudsfreden, som man kunde have selv under de største ydre og indre Kampe. — Det var ellers rigtig fornøjeligt at komme i den Vennekreds på Ubberupgården, men de kunde have meget godt af Rørdams Prædiken, for der er noget Klikkeagtigt ved den. Tidligere var de ivrige Bekkasiner, nu ligeså ivrige Grundtvigianere og hader det Andet. Det er også en uvurderlig Skat vi have i vor Trosbekjendelse, og hvilken Klarhed den dog giver. Støttet på den, tror jeg næsten jeg turde binde an med Kierkegård og have megen Glæde af ham, men han har rigtignok ikke haft Syn på den. Jeg læste forleden Dag i Flor og stødte på et Stykke af ham om med Velsignelse at betragte sig i Ordets Spejl, hvor han s. 180benytter en Lignelse med en Mand, der får et Brev fra sin Elskede, men det er skrevet i et for ham uforståeligt Sprog. Nu får man det Indtryk, at det var Saligheden om at gøre, at han forstår Brevet, medens det dog kommer an på det, der ligger bagved, at de have sluttet Pagten, at de elske hinanden. Men det varer noget, førend man ret får Syn for Ordets Betydning. Det er naturligvis gået Dig, som det er gået mig, og som det går de Fleste, der have fået Øje op for Menighedens Grundlag; i Begyndelsen er man så betaget af Grundtvig og det Liv, der udgår fra ham og hans Fæller, at man barnagtig overser Alt andet og derved skader Sagen umådelig, ja selv i Begyndelsen, når jeg herude havde været i Kirke hos Pastor Lind, syntes jeg egentlig ikke jeg havde været i Kirke, jeg havde Noget at udsætte på Alting, selv på Kirken, deres Øjensten, som forresten er den smukkeste Landsbykirke, jeg kender. Dengang fandt jeg det ikke, og da jeg ikke var bange for at sige min Mening til alle Mennesker selv de Pågældende, var det ikke så påfaldende, at jeg lagde mig ud med hele Omegnen, og jeg må nu beundre Flere af disse Folks Holdning lige overfor mig. Jeg omgås dem jo rigtignok heller ikke meget nu, hvilket jo ikke er meget høfligt, men jeg føler dog godt nu, at jeg vil kunne gøre det med Glæde. At jeg i Julen vakte al den Forstyrrelse, er jo også meget forklarlig, da jeg i Grunden syntes, at hele Menneskeheden stod dybt under mig, og derfor vilde jeg omvende dem Allesammen på en Gang, men det lader sig nu ikke gøre på den Måde. Iøvrigt var det meget naturligt, men det går mig som Menigheden, så længe den er så ung, skal den ikke missionere, skøndt den gerne vil, Pastor Hoff har Ret i, at vor Tid ingen Missionstid er. Fej først for din egen Dør, som jeg stadig foreholder mine Dreng. — Du kan ellers ikke tro, hvor dejligt her s. 181er, og hvor fornøjeligt det er at se Alt komme frem, om det så er Ræddikerne på Frokostbordet, det er komisk at se Forskellen fra den ene Dag til den anden. Nede i Drivhusene kommer den ene Blomst efter den anden, Ferskentræerne har allerede blomstret, og Roserne begynde at vise sig i deres skønneste Prag; Skovbunden er navnlig udmærket smuk, her vrimler af hvide Violer, så nogle Steder er Jorden næsten ganske hvid deraf, så vi forlade Nørager i den skønneste Tid, på Fredag otte Dage rejse vi til Konradineslyst, men jeg ser da naturligvis Brev før den Tid, jeg er aldeles overbevist om, jeg får i denne Uge, ikke sandt, kære Ven. Hils nu Alle fra mig, tak navnlig Bøcher for den smukke Æske, Grevinden fandt det allerkærest. Jeg vil da ikke håbe, at han selv har sat sig i Udgift, men han skriver vel forhåbentlig snart.

Lev vel og skriv snart til

Din Ven.